

# De *ZIN* van het leven

In de aanloop naar de Boekenbeurs vroeg *CittA* aan vijf schrijvers naar hun zin van het leven. Bernard Dewulf, Maud Vanhauwaert, Jeroen Olyslaegers, Walter van den Broeck en Valerie Eyckmans kropen voor ons achter hun schrijftafel.

Foto's: Frederik Beyens



## MAUD VANHAUWAERT



**Naam:**  
Maud  
Vanhauwaert  
**Leeftijd:**  
31  
**Woonplaats:**  
Antwerpen  
**Wie:**  
Maud Vanhauwaert  
is schrijver en  
tekstperformer. Haar  
debuutbundel *Ik ben  
mogelijk* verscheen  
in 2011 bij Querido  
en kreeg de Vrouw  
Debuut Prijs. In 2014  
verscheen *Wij zijn  
evenwijdig*. Daarmee  
won ze de Publieks-  
prijs van de Herman  
De Coninckwedstrijd  
voor het mooiste  
gedicht.

*Om gelukkig te leven moet je in  
oorlog leven met je passies en in  
vrede met de passies van anderen.*

Socrates

Ik heb geen tattoos. Daar is eigenlijk een heel eenvoudige reden voor. Als ik eenmaal in zo'n tattoo-shop zou staan, zou ik niet weten waar te beginnen. Er zijn zoveel zinnen die ik voor altijd met mij mee zou willen dragen. Misschien begin ik bij mijn linkerbeen. Daarop tatoeër ik: *Als je met je twee voeten op de grond blijft staan, kom je geen stap vooruit. Of ik scheer mezelf eerst tot skinhead en brand op mijn kruin het vers van Rilke: Ons hoofd is rond opdat ons denken van richting kan veranderen.*

En dan is er nog die zin van Socrates, waar nogal wat plaats voor nodig is. Op mijn buik dan maar, in een zwierig lettertype: *Om gelukkig te leven moet je in oorlog leven met je passies en in vrede met de passies van anderen.*

Ik geloof dat alle ellende in onze wereld ontstaat omdat we zo vaak geneigd zijn het omgekeerde te doen;

we voeren oorlog met de passies van anderen en nemen vrede met die van onszelf. Het pacifisme legt de klemtoon op de zoektocht naar vrede met anderen. Misschien moeten we maar eens meer oorlog voeren. Met onze eigen passies welteverstaan.

Onlangs was ik op een feestje. Er was een spelletje waarbij iedereen een liedje moest zingen. Iedereen deed lustig mee. Er was maar een iemand die verlegen in een hoekje bleef zitten. Ik raakte met haar aan de praat en vroeg haar wat ze deed in haar professionele leven. Ze bleek zangeres te zijn. Ze zei het met een beetje schaamrood op de wangen. Het ontroerde mij en ik begreep dat je een echte kunstenaar daaraan kunt herkennen: aan de oorlog die hij voert met zijn eigen vak.

Het is misschien heel simpel: *Het is de moeite als er moeite in zit.* Die past makkelijk op mijn onderarm.